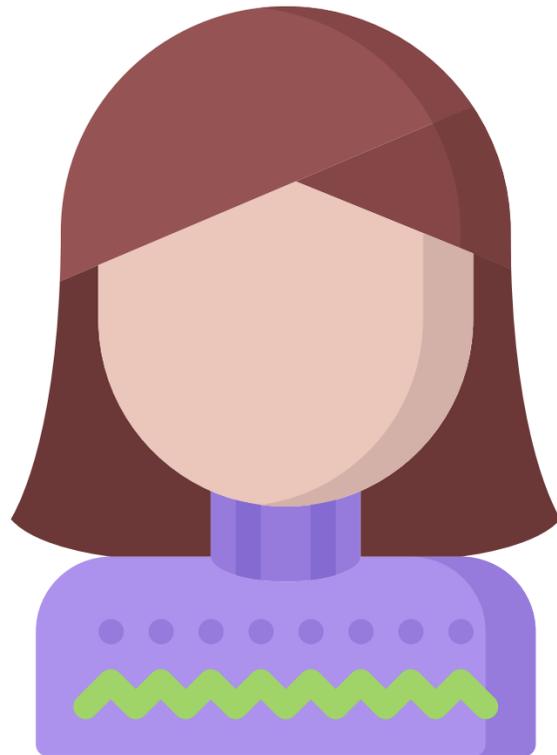

**Faglig
afvisning**

Samtalen mellem Henriette og Stig

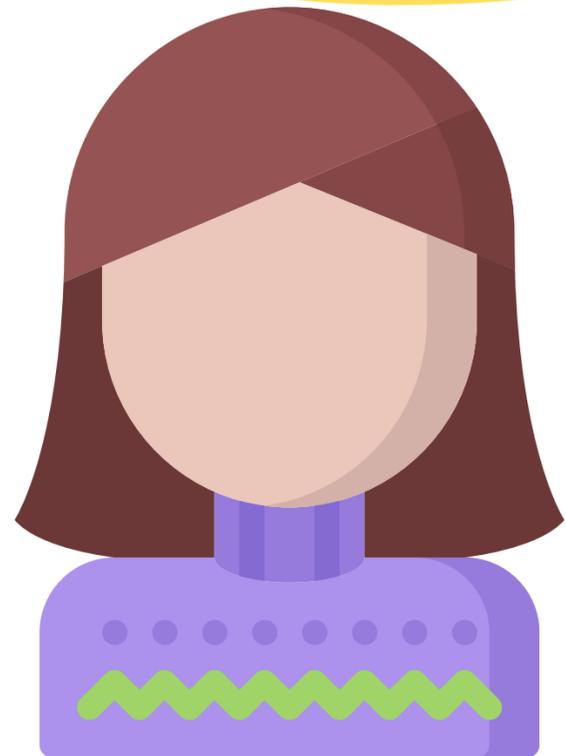
Jeg har bedt om at få mulighed for at tale med dig om nogle oplevelser, der bekymrer mig vedrørende kulturen i vores klinikfællesskab

Okay. Jeg blev jo noget overrasket over, at det kunne haste så meget, at det allerede skulle være i dag?

Det forstår jeg godt, men sådan er det. Mit ærinde er, at jeg fornemmer store forskelle i vores tilgang til behandlingsforløb for klienter med svære psykiske problemer

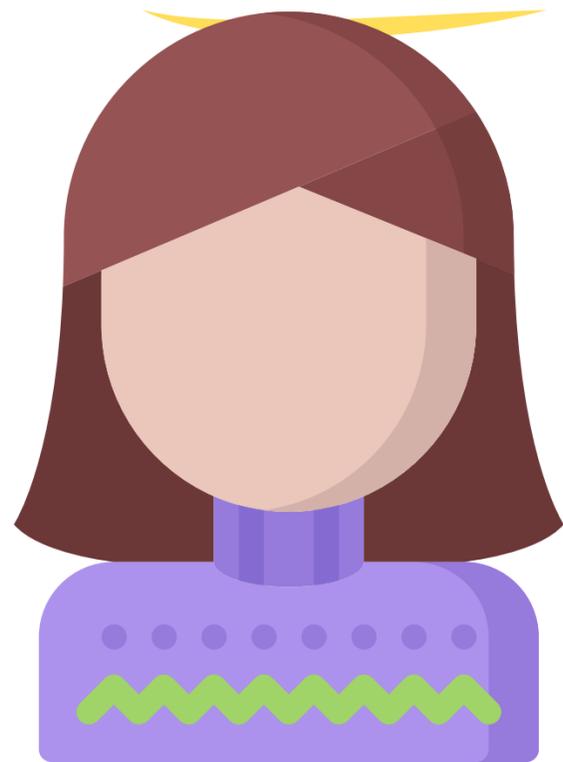

Jo, men hvorfor skal vi nu liiige i gang med sådan en gang ideologi-snak hér på en ganske almindelig hverdag, hvor vi har travlt med klienter.

Så længe vi holder internt møde, tjener vi jo ikke penge til klinikken?

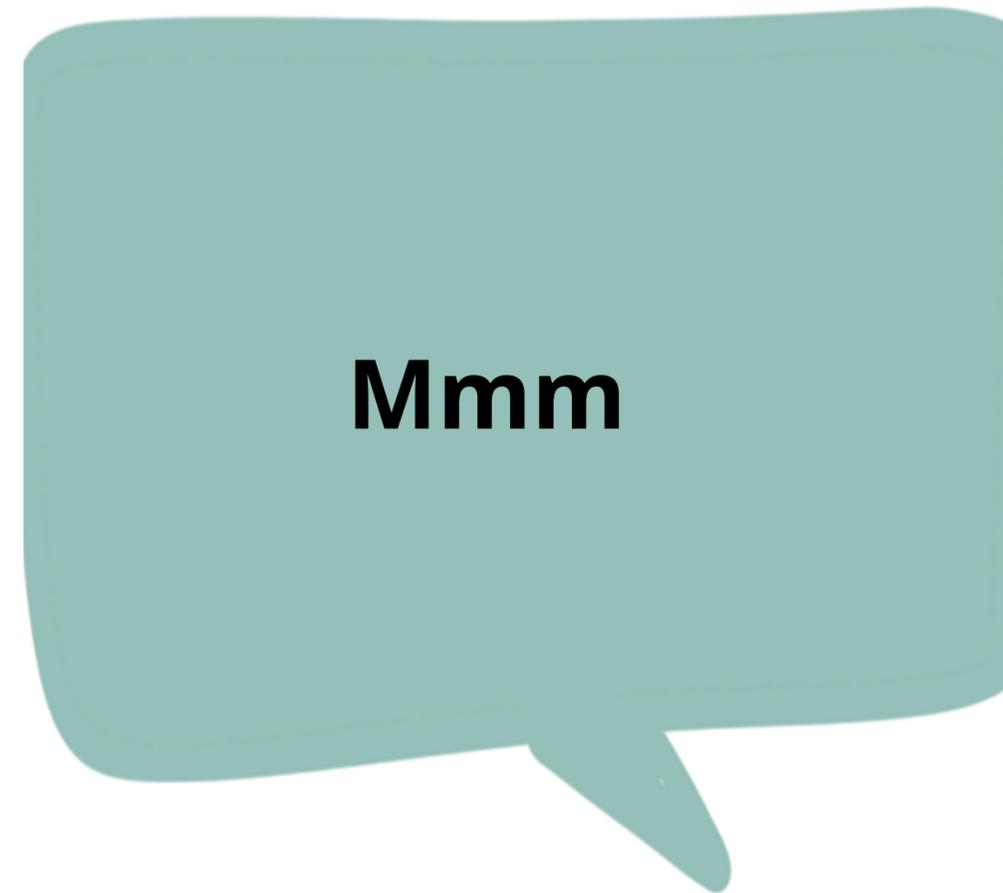
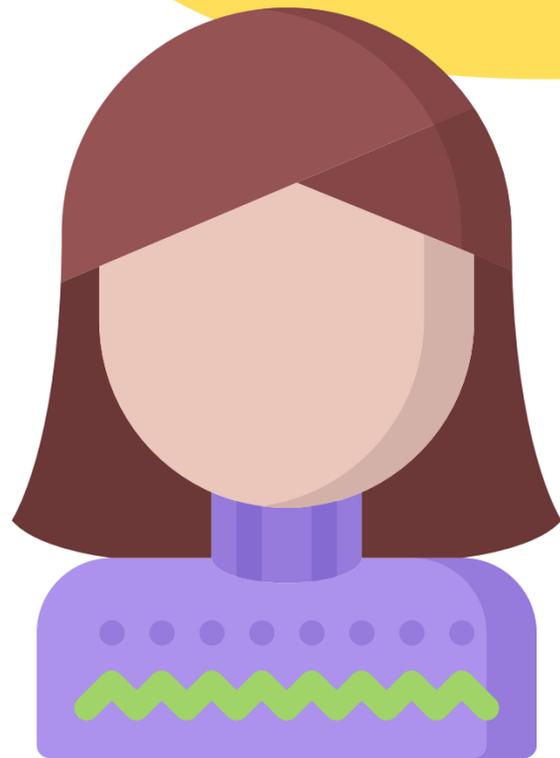
For mig handler det ikke om ideologi. Jeg er simpelthen bekymret for, om du og jeg deler etik i forhold til den behandling, som vi tilbyder klienter med svære psykiske problemer?

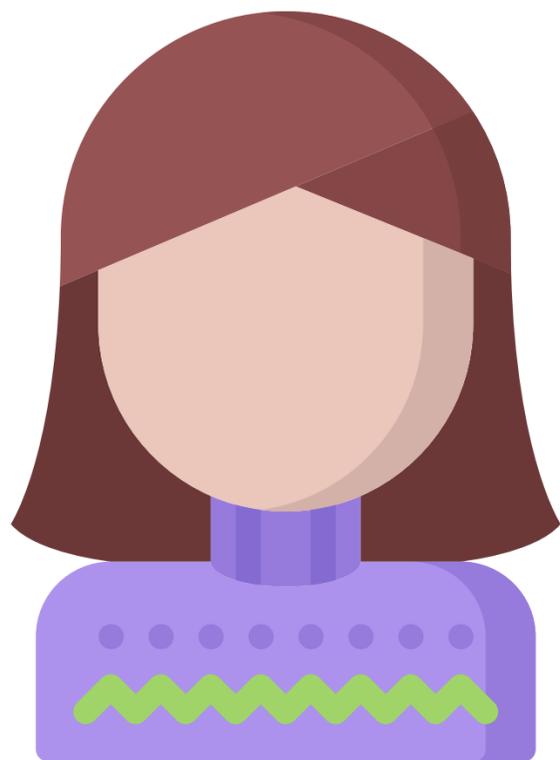
Etik – hvorfor skal vi nu snakke om etik? Min opgave er at være behandler.

Når jeg selv har den type klienter, er det meget ofte lange forløb før de har det så godt, at det giver mening af afslutte terapien. Men jeg fornemmer fra vores supervision, at det er helt anderledes med dig i forhold til samme type klienter.

Øh..

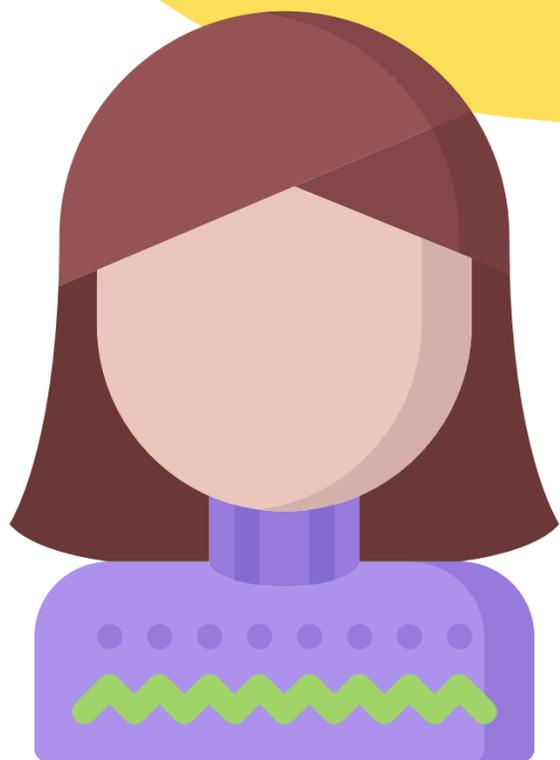

Helt ærligt. Nu oplever jeg mig inviteret ind i en snak om kønsforskelle. Du som kvindel-psykolog snakker meget og længe med klienter. Jeg som mande-psykolog er langt mere fokuseret på at få klienterne selv på banen og få gjort dem handleduelige igen! Der kan vel være plads til os begge to.

At bruge køn som forklaring synes jeg virkelig er en afsporing. Det er OK at tale om metodeforskelle, mig som den overvejende psykodynamiske, du som den kognitive.

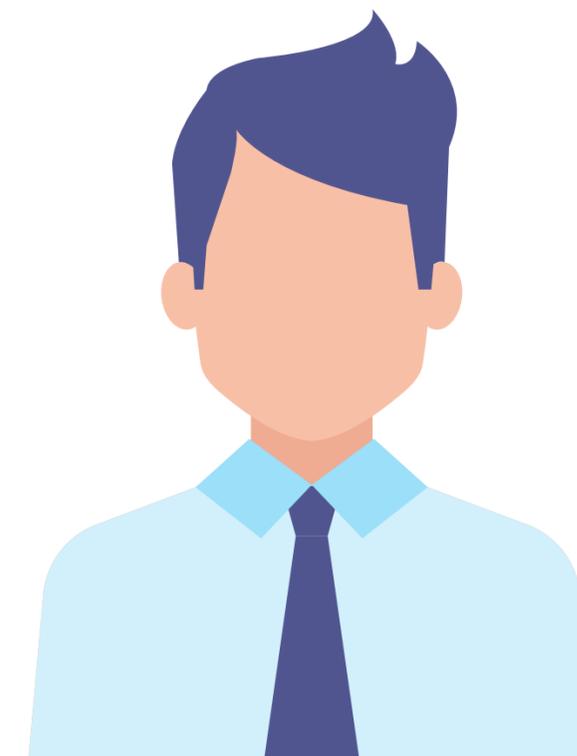
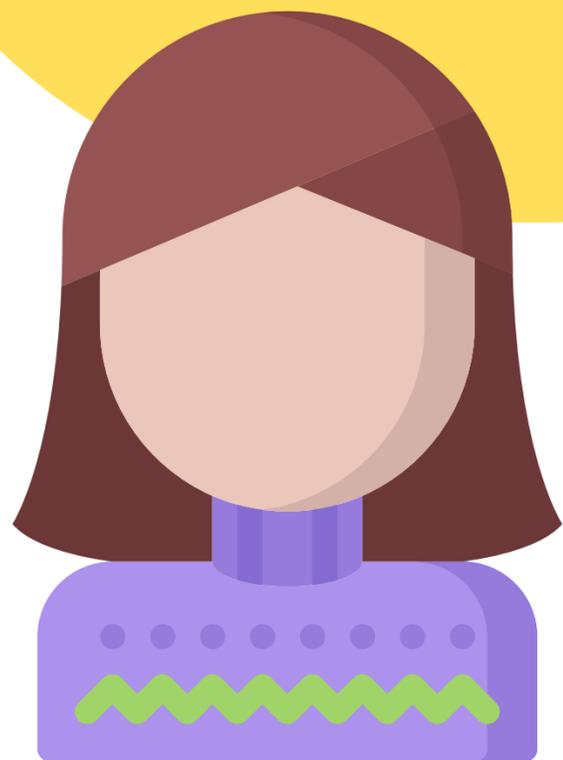
Men det er ikke det vigtigste. Jeg har det fint med, at du satser på udvikling af handlekompetencer hos dine klienter.

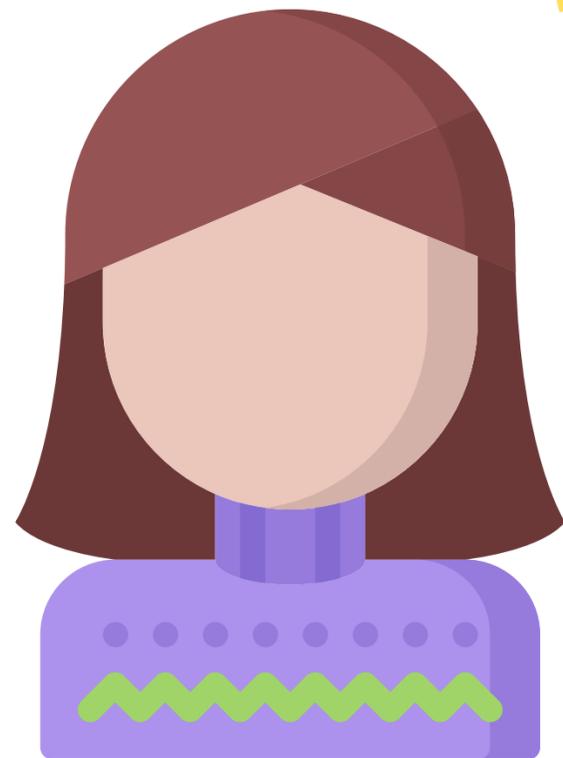
mmm...

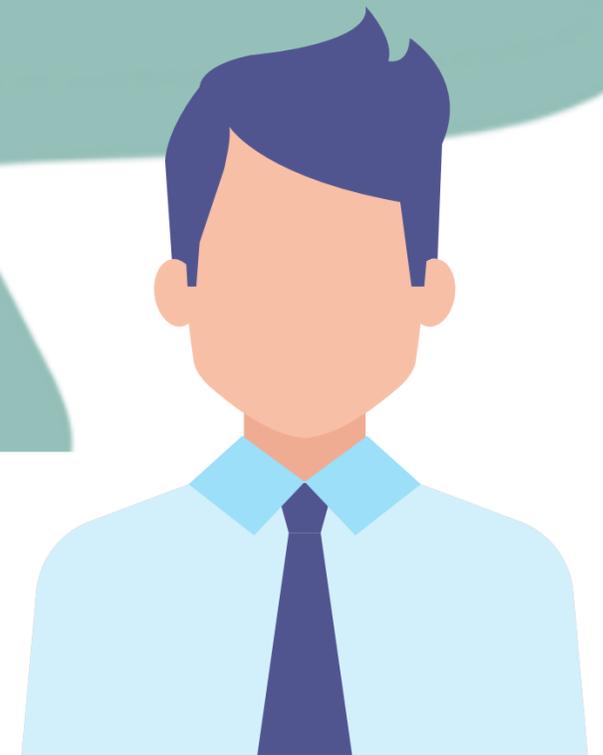
Det, der bare stadig bekymrer mig, og det, jeg godt vil snakke med dig om, er, om andre forstår dine intentioner, og om klienterne måske oplever sig afvist, når du kun tilbyder så få samtaler?

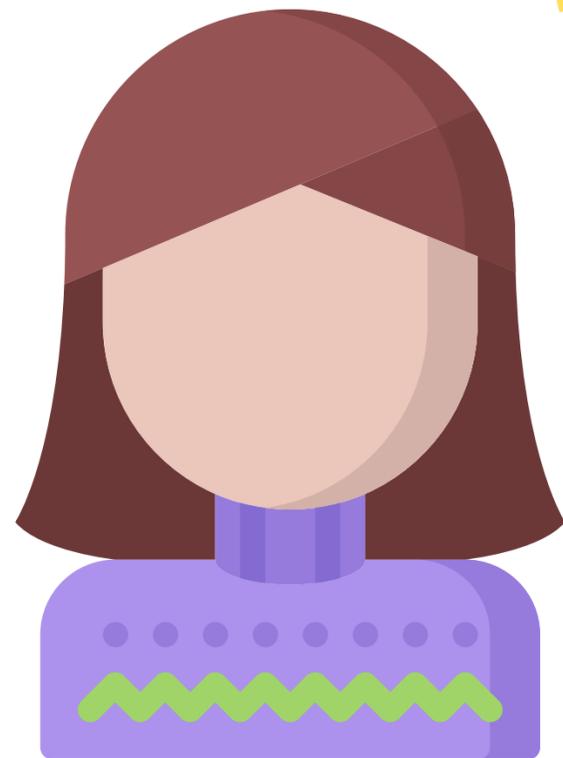
Jamen..

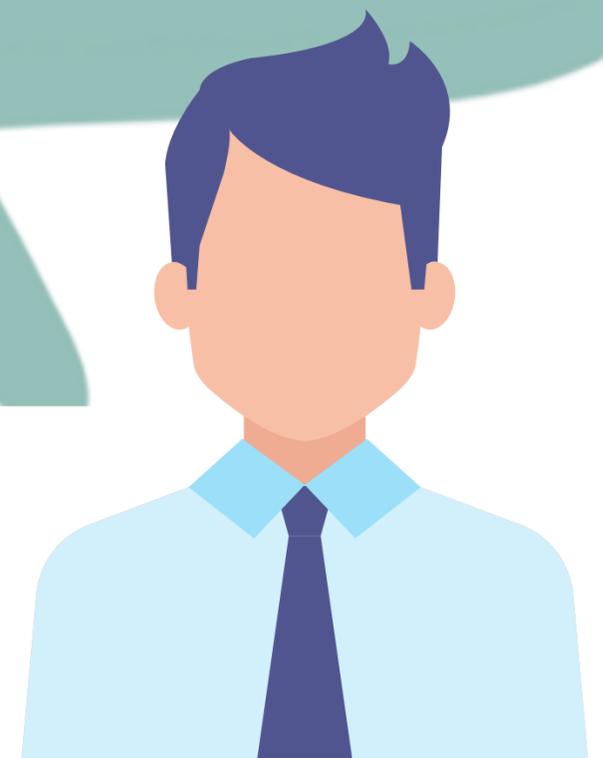
Jamen, hør nu, der er jo aldrig nogen klienter der klager – og har de brug for mere, kan de bare komme igen. Jeg er jo kendt for at være den effektive terapeut, der kan rumme mange klienter per dag.

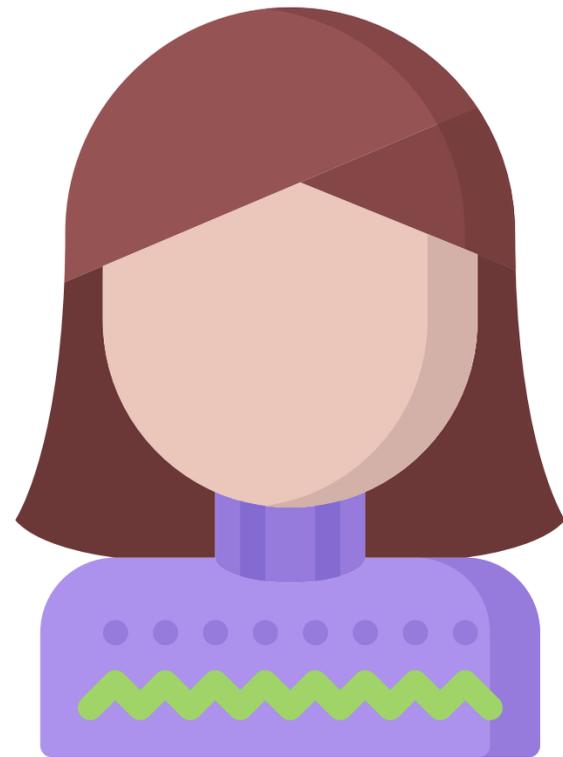
Øhh...

Omvendt, så kan jeg nogen gange spekulere på, om du med din dybdeborende samtalestil rent faktisk bidrager til at gøre klienter terapeut- afhængige? Det er vist det, I kalder ikke opløst overføring.

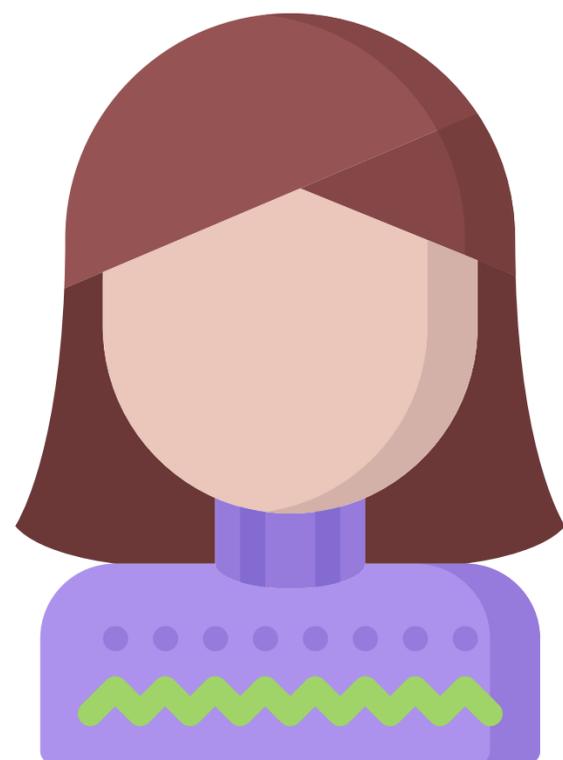
Du er bare så skråsikker – har styr på det hele. Både på dig selv og på mig. Nu spørger jeg: Oplever du aldrig tvivl eller etiske dilemmaer i forhold til dine klienter?

Det umiddelbare svar er nej. Jeg har et bredspektret og velgennemprøvet metodearsenal. Og hvis jeg virkelig skulle gå hen og blive alvorligt usikker, så skal jeg skam nok fortælle jer om det, og bede om råd.

**Du tager jo aldrig
den slags op i vores
supervision?**

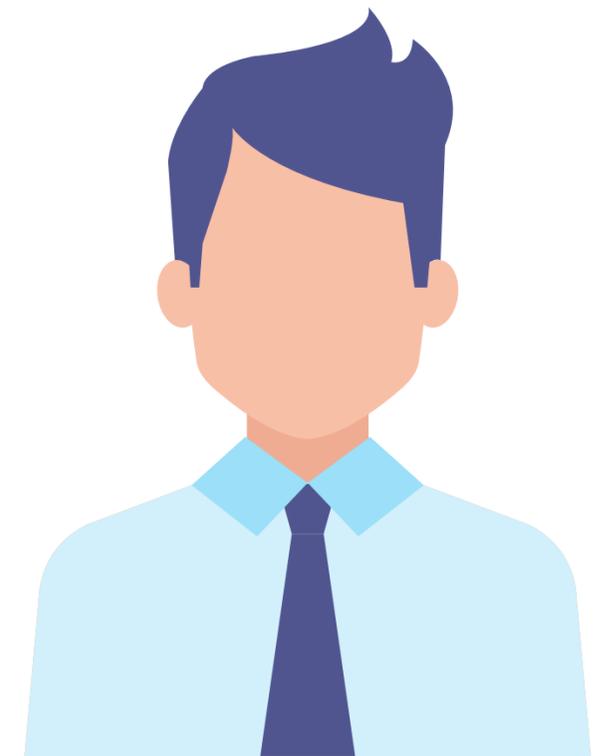
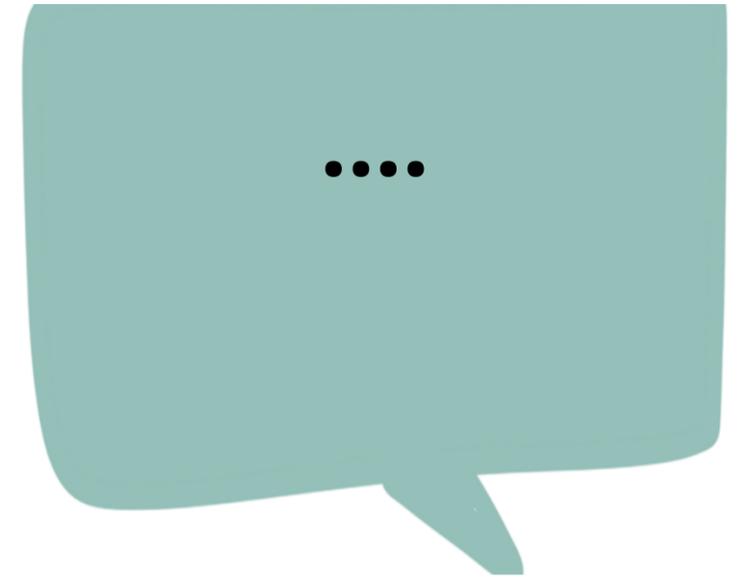

**Ved du hvad, helt ærligt, så får
jeg ikke meget ud af at deltage i
supervisionen. Jeg sidder der ret
troligt, men for mig er kulturen
i det rum alt for navlepillende
og for lidt resultatorienteret. Så
er det sagt.**

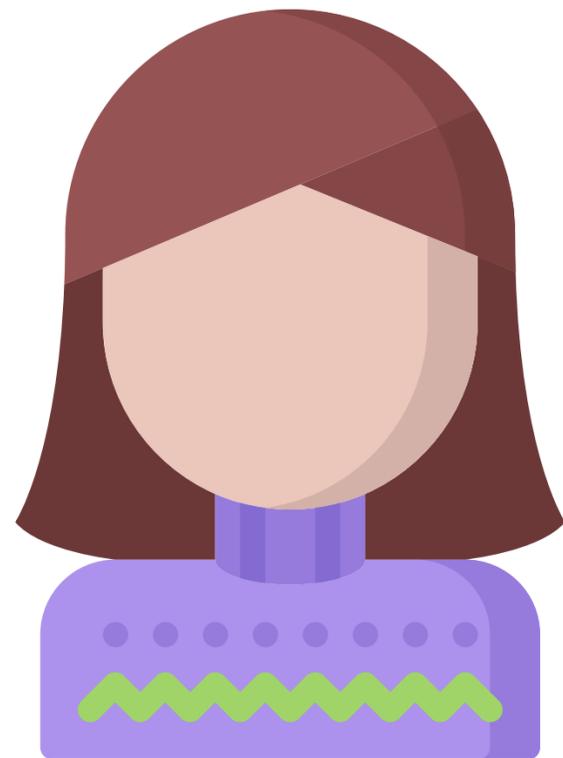

Vi har supervision for at vi sammen skal reflektere over vores arbejde og gøre hinanden dygtigere. Hvis formen ikke dner for dig, så må du da tage det op?

Og du forholder dig overhovedet ikke til min bekymring for, hvordan man ude i byen kan opfatte vores terapeutiske kultur?

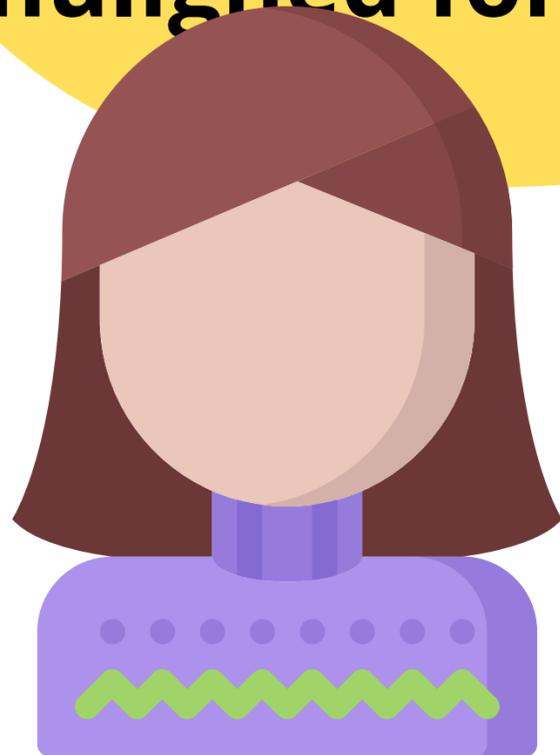
Mmm...

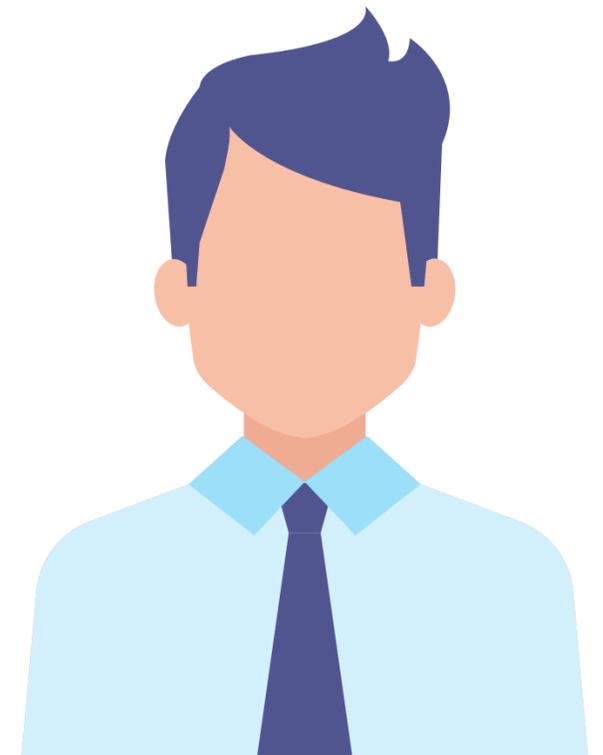
Jeg har altid vidst det, og nu ser jeg det igen. Du er virkelig god til at bekymre dig. Men på et punkt kan jeg berolige dig. Du behøver ikke spekulere på om jeg dygtiggør mig - jeg læser bøger og artikler, det siger mig en masse. Det udvikler min praksis. Hvor meget tid bruger du selv på den slags?

Nu tog jeg initiativ til at vi fik talt sammen, og det fører ingen vegne, så du skal vide, at jeg vil tage vores samtale og min bekymring op til supervision næste gang. Så får du også mulighed for at give din version.

OK – så siger vi det?

Spørgsmål til fælles refleksion

**Er der i forløbet af samtalen
noget du/I genkender fra
hverdagen?**

**Hvad tænker du/I om
håndteringen af
situationen fra de
deltagende?**

**Har du/I selv konkrete
erfaringer med at skulle/ville
italesætte etisk bekymring over
for kollega – eller at kollega har
gjort det overfor dig?**

**Hvilke etiske dilemmaer
og principper vurderer du
særligt er spil i
situationen?**

Komité for etik

